

Šogad "Baptistu Vēstnesis" aicina kopīgi pārdomāt tā saucamās "cits citam" un "viens otram" pavēles.

Tās ir pavēles, kurās Jēzus un Jaunās Derības autori ietvēruši Dieva norādījumus kristiešu attiecībām draudzē un uzvedībai plašākā sabiedrībā. Katru mēnesi aplūkojam vienu pavēli.

Pārdomās par tām dalās mūsu draudžu garīdznieki.

Izsūdziet grēkus un aizlūdziet!

Jēkaba vēstules autors aicina kristiešus: "... izsūdziet cits citam savus grēkus un lūdziet cits par citu..." (5:16) No mūsdienu viedokļa uz šo Rakstu vietu var raudzīties divējādi: kā mēs viens pret otru izturamies publiski draudzes un arī dievkalpojuma kontekstā un kā mēs piedzīvojam Dievu šaurākā vidē – ģimenē un savstarpējās attiecībās.

Kristietības būtība ir izdzīvojama tikai kopā ar citiem kristiešiem draudzē, kopienā, ģimenē, kur mēs mācāmies cits no cita, mīlam cits citu un aizlūdzam cits par citu. Tā vietā, lai, slēpjoties no cilvēkiem, savu reizēm pārprasto "garīgumu" audzinātu vientulībā, mēs liecinām par Kristu ne tikai ar vārdiem, bet arī ar savu attieksmi citam pret citu. Jēzus teica: "Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi." (Jāņa 13:35) Savstarpēju mīlestību nav iespējams "izmērit" vienatnē. Tā ir piedzīvojama un spēj augt, tikai mums esot kopā ar citiem.

Pirma gadījumu kristietībā rodami piemēri tam, ka draudze sanāca kopā un notika publiskas grēku izsūdzēšanas un aizlūgšanas. Tā notiek arī dažās kristīgās konfesijās mūsdienās. Taču mūsu draudžu ikdienā publiska grēksūdze nenotiek dažādu iemeslu dēļ. Viens no tiem, šķiet, ir nepietiekama savstarpējā uzticēšanās. Mēs arī dzīvojam sabiedrībā, kur publiska atklātība un uzticēšanās netiek atbalstīta. Reizēm tā var radīt negatīvas sekas, kas ietekmē visu tālāko dzīves gaitu. Savstarpējā neuzticēšanās rada atmosfēru, kurā cilvēks nav drošs – vai mani sapratīs, vai manu atklātību nenosodīs, vai es netikšu atstumts un pazemots. Tāpēc publiska grēksūdze ir reti sastopama. Vai tas ir labi vai slikti? Vai publiska grēksūdze ir vai nav vajadzīga? Es teiku – tā ir laba un svētīga prakse, bet tikai, ja tā notiek īstajā laikā, vietā, kontekstā. Dažas konfesijas, izprotot, ka atzīt un nozēlot savus grēkus ir nepieciešams, ir izveidojušas grēksūdzei tādu kontekstu, kurā cilvēks var uzdrošināties būt pilnīgi atklāts un atzīt savus pārkāpumus cilvēka un Dieva priekšā. Vai tas ir pareizi vai nepareizi? Es domāju, ka svarīgākais ir grēksūdzes rezultāts, jo tajā Dievs atjauno cilvēka dzīvi un dod iespēju sākt visu no jauna.

Jēkaba vēstule mūs aicina uz lielāku savstarpēju atklātību un uzticēšanos. Patiesi dzīvojot draudzē kā Dieva ģimenē, mēs mācāmies nolikt malā savu egoismu, savtību, bailes un maskas. Mēs mācāmies būt godīgi pret Dievu, citiem, sevi un dzīvot atklātu dzīvi. Mēs arī mācāmies saprast un atbalstīt citus viņu dzīves celā un ieraudzīt, ka mums katram vajadzīga piedošana un sapratne. Vai Tavā un manā dzīvē ir cilvēki, pret kuriem esam pilnīgi godīgi un atklāti? Vai, uzklausot citu cilvēku dzīves stāstus, mēs cenšamies to stāstītājus saprast, piedot viņiem un turpināt mīlēt viņus?

Brižiem arī aizlūgšana top atstāta novārtā. Taču ne tāpēc, ka nevēlamies aizlūgt par citiem, bet tāpēc, ka nezinām, kā to darīt. Es esmu aizlūdzis par cilvēkiem gan publiski, gan privāti. Reizēm esmu sacījis: "Dievs, palīdzi viņam vai viņai!" Reizēm esmu centies saprast, kāds ir Dieva risinājums šī cilvēka dzīves situācijai. Un reizēm esmu lūdzis par cilvēku ar degsmi un pārlieci, ka Dievs atbildēs un palīdzēs.

Aizlūgšana ir svarīga kalpošana. Mūsu ticības tēvs Ābrahāms aizlūda par cilvēkiem, aizstāvot viņus, pirms tika iznīcīnāta Sodoma un Gomora (1. Mozus 18-19). Mozus aizlūda par Izraēlu Dieva priekšā, aizstāvot tautu un lūdzot apžēloties par to (2. Mozus 32-34). Jēzus lūdza tā saucamo Augstā priestera lūgšanu par saviem sekotājiem (Jāņa 17). Pāvils savās vēstulēs aicina mūs lūgt vienam par otru, un Vēstulē efeziešiem, runājot

Lūdziet cits par citu.

Jēkaba 5:16

par Gara cīņas ieročiem, viņš aicina mūs lietot arī aizlūgšanas. Svētais Gars ar bezvārdu nopūtām aizlūdz par mums (Romiešiem 8). Viens no Jēzus Kristus tituliem ir Augstais priesteris (Vēstule ebrejiem), un viens no augstā priestera uzdevumiem ir lūgt Dievu un iestāties par tautu Dieva priekšā.

Aizlūgt nozīmē meklēt iemeslu, lai Dieva priekšā "aizliktu vārdu" jeb iestātos par tiem, kas mums un Dievam ir svarīgi. Aizlūgšana ir iespēja palīdzēt citiem. Tā ir spēja ieraudzīt citu vajadzības un ir pretstats kritikai un nosodījumam. Aizlūgšana ir lūgšana pēc Dieva iejaukšanās situācijā, cilvēka dzīvē, slimībā, ciešanās.

Mēs dzīvojam tādā pasaulē, kur manta, spēks un vara visu nespēj, bet kur liela ieteikme ir garīgajai realitātei. Garīgajā vidē mums ar Jēzus Kristus upuri un augšāmcelšanos ir dota vara, kuru varam lietot, aizlūdzot par cilvēkiem un uzticot viņus Dievam. Aizlūgšanās mēs varam palīdzēt citiem, lai cik tālu viņi atrastos. Daudzi no mums ir kristieši arī (bet ne tikai) tāpēc, ka kāds ticīgais par mums aizlūdz, jo viņam bija svarīgs mūsu mūžīgās dzīves liktenis. Mēs varam būt Kristus līdzdalīnieki Viņa glābšanā – aizlūdzot par citiem Dieva priekšā. Mums ir vajadzīgas aizlūgšanas un iestāšanās vienam par otru, jo tās spēj mūs vienot un saturēt kopā. Varbūt tieši dedzīgas lūgšanas Dievam citam par citu spēs dziedināt mūsu attiecības, draudzes un ģimenes.

"Baptistu Vēstnesis" katru mēnesi piedāvā lielisku iespēju aizlūgt citam par citu, izmantojot Aizlūgšanu kalendāru (11. Ipp.). Lūgšanas par mūsu kopdarbu ir ļoti svētīgas. Pastāvēsim aizlūgšanās cits par citu! Paldies tiem, kas to dara regulāri! Lai Dievs jūs svētī!

Māris Vitols

Jaunjelgavas draudzes sludinātājs